

ਉਚਚ ਦਾ ਪੀਰ

(ਨਿਹਕਲਂਕ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਵਿਚੋਂ)

ਸੋਹਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਣ੍ਠੁਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
ਸੋਹਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਣ੍ਠੁਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

* * * * *

ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਬਣਧਾ ਉਚਚ ਦਾ ਪੀਰ, ਉਚਚ ਅਗਸ਼ਮ ਅਥਾਹ ਦਿਤੀ ਵਡਯਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਤਕਕ ਨਾ ਸਕਕਧਾ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰ, ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ ਸਮਝਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਨਾ ਹੋਧਾ ਦਿਲਗੀਰ, ਖੁਸ਼ੀ ਅੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਜ੍ਜੀ ਵਜਾਈਆ। ਮੈਂ ਤਕਕ ਕੇ ਵੇਖਧਾ ਅਰਖੀਰ, ਆਰਖਰ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਫੁਕਮ ਦੀ ਤਾਮੀਰ, ਤਾਅਮੀਲ ਅੰਦਰ ਅਗੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦਲੀਲ, ਵਾਸਨਾ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਕਿਸੇ ਨਾ ਜਾਣਧਾ ਬਸਤਰ ਨੀਲ, ਭਰਮ ਪਿਆ ਤਹਸੀਲਾਂ ਠਾਣਧਾਂ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਗੇ ਕੀਤੀ ਅਪੀਲ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ ਬਤੀ ਦਨਦ ਕਰ ਕਲਧਾਨਧਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਰਖਾਨਧਾ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਗਸ਼ਮੀ ਕੀਤੀ ਤਦਬੀਰ, ਅਚਰਜ ਖੇਲ ਰਚਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦੀ ਦੇ ਕੇ ਧੀਰ, ਸਚ ਸਚ ਦਿਤਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਬਿਨਾ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਦਸ਼ਸੀ ਲਕੀਰ, ਧਾਰ ਧਾਰ ਵਿਚ੍ਛੋਂ ਬਦਲਾਈਆ। ਨਜ਼ਰੀ ਆਧਾ ਪੈਗਮਬਰਾਂ ਦਾ ਪੀਰ, ਪੀਰਾਂ ਦਾ ਪੀਰ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਤਕਕਧਾ ਨਾਲ ਨੀਝਾ, ਬੇਨਜੀਰ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਤਾਸੀਰ, ਤਸਬੀ ਮਾਲਾ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਖੇਲ ਆਪ ਵਰਖਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਚਢਧਾ ਉਪਰ ਖਾਟ, ਖਟਕਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਮੁਕਕ ਗਈ ਵਾਟ, ਪਾਂਧੀ ਪਨਥ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤਕਕਧਾ ਸਾਥ, ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਸੀ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ।

शब्द अगम्मी सुणाए बात, नाम निधाना ढोला गाईआ। गोबिन्द तूं मेरा मैं तेरा दोहां दी
इकको जात, शाह फकीर इकको रंग वरवाईआ। तेरा मेरा लेरवा बिना कलम दवात, काग़ज
वंड ना कोई वंडाईआ। नेत्र खोलू बिन अकरवां झाक, पड़दा पलक उठाईआ। चौंह दी
दिसी जमात, कलमा हक हक सुणाईआ। सच दी वेरव महराब, महबूब सीस निवाईआ।
सयदयां विच्च आदाब, नैणां नीर चलाईआ। आई अगम्मी आवाज, शब्द करी शनवाईआ।
संदेशा देवे पैगम्बरां दा बाप, नूर नुराना नूर अलाहीआ। गोबिन्द दा साक, सज्जणा
जोड़ जुड़ाईआ। भविष्टां दा वाक, मुहम्मद दए गवाहीआ। गोबिन्द साख्यात, सेजा रिहा
सुहाईआ। गरूब होण वाला आफताब, आपणा रंग बदलाईआ। सोहण वाली अन्धेरी रात,
शबे शबाब रही शादिआना गाईआ। मिलणा इकक अहबाब, मुहब्बत विच्च समाईआ। अगम्मी
आवाज आई कलमे वालयो रवाणा नहीं कबाब, काअबा इकक समझाईआ। जोती
जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नज़र इकक उठाईआ।

गोबिन्द कहे जिस वेले मैं सिँघासण चढ़या, सिँघ रूप बदलाईआ। पंज तत्त
दी गुफा अंदर वड़या, पड़दे अंदर नूर खुदाईआ। बिना अकरवां तों कलमा पढ़या, हरफ
हस्फ वंड ना कोई वंडाईआ। मेरा निरंतर अन्तर ठरया, मंत्र सुणया शहनशाहीआ। खुश
वेख्या गगन गगनंतर दो जहान हरया, रूप अनूप बदलाईआ। सति दवारे पुरख निरञ्जन
खड़या, परवरदिगार सोभा पाईआ। बिना हथ्यां मेरे मस्तक हथ्थ धरया, दस्सया हुक्म
अलाहीआ। गोबिन्द तूं मैनूं मैं तैनूं वरया, वरयां दी गंड दिती पवाईआ। जोती जोत
सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा हुक्म वरताईआ।

गोबिन्द कहे जिस वेले सेजे सुता, बिन तकीए सीस टिकाईआ। बदली वेरवी दो
जहान रुता, ब्रह्मण्ड रवण्ड रूप वटाईआ। पुरख अकाल किहा वाह मेरया पुत्ता, वाहिगुरु
कह के वाह वाह गुरु मैनूं दिता समझाईआ। नाले आरवया थोड़ा जिहा तेरे उत्ते गुरस्सा,
इशारे नाल दृढ़ाईआ। हुण गुरमुखां दे कंधे चढ़ के होवीं उच्चा, फेर गुरमुखां दे अंदर
देणा सुआईआ। जिथों किसे तूं लभ्भे लुका, खोजयां फड़न कोई ना पाईआ। कलमें वालयां
किहा असीं अज्ज तों छड़ दिता पीणा हुक्का, हुक्म मन्यां बेपरवाहीआ। गोबिन्द किहा
मैं तुहानूं सुणावां इकक तुका, तूं मेरा मैं तेरा ढोला लैणा गाईआ। इकक कोल सी टुक्कर
सुक्का, ओस कन्नी गंड खोलू के अग्गे दिता टिकाईआ। गोबिन्द पंजां उंगलीआं
नाल चुक्का, भन्न के भोर के ओसे दी झोली दिता टिकाईआ। बचन दिता एह सुच्चे
दा सुच्चा, सच दी दए गवाहीआ। हुण मैं गोबिन्द तत्तां वाला मनुक्खा, काया चोला
रिहा हंडाईआ। जिस वेले शब्दी धार हो के उठा, निरगुण निरवैर हो के फेरा पाईआ।
बेपरवाह पुरख अकाल मेरा तुड्हा, दीन दयाल दया कमाईआ। लोकमात लक्ख चुरासी
विच्चों फेर तैनूं फड़ उठावों आपणे हथ्थ गुड्हा, नाम हलूणा इकक लगाईआ। मेरा प्यार
दो जहान कदे ना तुड्हा, एथे ओथे तोड़ निभाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी
किरपा कर, मेलणहारा जोड़ जुड़ाईआ।

गोबिन्द कहे मैं सेजे चढ़ के हत्थ रक्खया आपणी उपर छाती, दस्त दस्त नाल दबाईआ। जल्वागर तककया कमलापती, पतिपरमेशवर बेपरवाहीआ। जिस दी खेल आदि जुगादि जुग चौकड़ी साची, सति सति रिहा वरताईआ। ओस मैनूं हौली जही किहा हुण तेरी काया माटी काची, तत्तां वाली नजरी आईआ। जिस वेले कलिजुग आवे अन्त अन्धेरी राती, तेरा रूप दिआं बदलाईआ। खेलां खेल बहु बिध भांती, बिध आपणी ना किसे समझाईआ। कोई ना जाणे जोत दी धार जाती, जोती जाता आपणे हत्थ रखाईआ। मंजल औरवी रक्खां घाटी, बिन मेरे चढ़न कोई ना पाईआ। गोबिन्द किहा उह साहिब पुरख अबिनाशी, तेरी बेपरवाहीआ। तेरा खेल मण्डल रासी, दो जहान वज्जे वधाईआ। मेरी इकको इच्छ्या इकको आसी, आशा आपणी दिआं दृढ़ाईआ। मेरे गुरमुख मेरे सदा होवण साथी, सगला संग निभाईआ। मंजल पूरी करां उहनां दी वाटी, पैँडा पन्ध मुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहार सच्ची सरनाईआ।

गोबिन्द कहे मैं लेट के अकर्खां मीटीआं झब्ब, पलक पलक नाल दबाईआ। मैनूं हुक्म होया हब्ब, हम साजण दिता दृढ़ाईआ। गुरमुख प्रेमी आपणे लभ्म, निझ नेत्र लोचण कर रुशनाईआ। शब्दी धार नाल सद, रसना जेहवा ना कोई हिलाईआ। लक्ख चुरासी विच्चों कछु, प्रेम प्रीती इकक बंधाईआ। गोबिन्द कहे मैं पुरख अकाल आखया, मैनूं तत्तां नालों हो लैण दे अडु, काया माटी दे तजाईआ। फिर सन्त सुहेले आपणी बणा के यद, घर साचे लवां जुड़ाईआ। इकको पदवी इकको मार्ग इके दे के पद, पत्तत पावन तेरे विच्च समाईआ। मैं नजर ना आवां दीन दुनी विच्च जग, जागरत जोत करां रुशनाईआ। गुरमुखां दे अंदर वड के उपर शाहरग, शाह पातशाह हुक्म दिआं सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नजर उठाईआ।

गोबिन्द कहे मैं सहज बदलया पासा, तन वजूद बदलाईआ। वेख्या दो जहान तमाशा, ब्रह्मण्ड खण्ड दुहाईआ। मैनूं आया हासा, खुशीआं विच्च ढोला दिता गाईआ। वाह वाह तेरा खेल पुरख अबिनाशा, तेरी बेपरवाहीआ। श्री भगवान झट्ट खोलूं के आपणा खाता, बिना खतूतां तों मैनूं दिता जणाईआ। गोबिन्द तैनूं बणौणा उह दाता, जो दो जहान देवणहार अखवाईआ। जन भगतां पूरा करें घाटा, लेरवा पिछला झोली पाईआ। हुण तूं अमृत प्याया नाल बाटा, फेर गुरमुखां दे अन्तर निझार झिरना देणा झिराईआ। आत्मा दा बण के आका, परमात्मा हो के हुक्म सुणाईआ। हुण तेरा मुसव्वर खिचके खाका, कलगी तोड़ा बाज रहे जणाईआ। मात पिता दा दस्सदे नाता, पटने ढोले रहे गाईआ। फेर तेरा ओथे रक्खां वासा, जिस दी समझ ना कोई समझाईआ। तेरा मेरा नूर होवे प्रकाशा, शब्दी डंका थाउँ थाईआ। दोहां दा होवे इकक भरवासा, दूजी धार ना कोई बदलाईआ। तूं मेरा खोलूणा खुलासा, मैं तेरी करां पढ़ाईआ। गुरमुखां पूरी करां आसा, आहिस्ता आहिस्ता लेरवा झोली पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहार सच्ची वडयाईआ।

गोबिन्द कहे जिस वेले होया शब्दी फुरना, हुकमी हुकम मनाईआ। कुहारो अग्गे हुण तुरना, तुरत लैणा उठाईआ। इकक प्रीती अंदर जुड़ना, तूं ही तूं ही राग अलाईआ। इकक कहार किहा कुछ तेरे कोलों सुणना, सानूं दे समझाईआ। गोबिन्द किहा मैं फेर लोकमात विच्च मुड़ना, निरगुण हो के वेस वटाईआ। ओस किहा मैनूं कदे ना भुलणा, सलामालेकम कह के सजदा सीस दिता झुकाईआ। गोबिन्द किहा, नहीं, तुहाड़ा दवारा फेर खुलणा, खालस खालसे दिआं बणाईआ। तुसां जन्म जन्म विच्च नहीं रुलणा, माणस दे माणस आपणे नाल मिलाईआ। तुहाड़े नाल मिल के गोबिन्द फलणा फुलणा, पत डाली नाल महकाईआ। भाग लगणा साची कुलना, कुलवन्त होए सहाईआ। कलिजुग कूड़ कुड़िआर अन्धेर झुलणा, सति सच मुख छुपाईआ। वाहिगुरू जाप सारया करना उत्ते बुलणा, हिरदे हरि ना कोई वसाईआ। कोटां विच्चों गुरमुख मेरे कंडे तुलणा, नाम खण्डा लवां उठाईआ। कूड़ी क्रिया बूटा हुलणा, अमृत रस ना कोई चरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सिर आपणा हत्थ रखाईआ।

कहार किहा मैं सजदा करां काअबा, किबल इकको नजरी आईआ। गोबिन्द किहा कदी तकक्या ई आपणा बाबा, जिस नूं मुहम्मद "अब्बा" कह के सीस निवाईआ। जिस नूं उच्ची उच्ची पुकारो नाल बांगा, उंगलां कन्नां विच्च पाईआ। उह स्वामी वरतया सवांगा, खुदा खुद आपणा वेस वटाईआ। कहार किहा सानूं अग्गे होर ताघा, ध्यान ध्यान विच्च रखाईआ। गोबिन्द किहा ज़रा पहली पुट्ठो उलांघा, कदम अग्गे लैणा उठाईआ। उन्हां नूं मुहम्मद दिसया नांगा, रो रो रिहा कुरलाईआ। परवरदिगार धुरदरगाही सभ दा सांझा, कलमयां वाली वंड ना कोई वंडाईआ। उह आदि जुगादि जुग चौकड़ी लोक परलोक तबकां विच्च औंदा जांदा, निरगुण सरगुण खेल खिलाईआ। जिस नूं वेरव ना सके कोई पंडत पांधा, मुला शेरख नजर ना कोई टिकाईआ। ना उह सूर खाए ना उह खाए ढांडा, ना उह मित्र सज्जण ना उह वसे आंढ गवांडा, लकर चुरासी अंदर सोभा पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच करनी कार कमाईआ।

गोबिन्द कहे जिस वेले कहारां कदम चुकक्या अग्गे, धुर दी सेव कमाईआ। हुकम दिता सूरे सर्बगे, शहनशाह करी जणाईआ। गोबिन्द तेरे नाल मिल के इन्हां दी जोत जगे, जगत होवे रुशनाईआ। पुररव अकाल आपणी धारों कछु, देवे माण वडयाईआ। हुकमें अंदर हाकम हो के सद्वे, संदेशा इकक जणाईआ। सच दवारे आवण भज्जे, भजन बन्दगी दए समझाईआ। बिनां रसना तों देवे मज्जे, मजाक मुक्के जगत खुदाईआ। जे कोई पुच्छे की वज्जे, वज्जा सके ना कोई समझाईआ। जिस तों विछड़े ओसे ने लभ्मे, उहो दए वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सच करनी कार कमाईआ।

गोबिन्द कहे चलदयां चलदयां वैराग अंदर जरनैल सिँघ तेरा अकर्वां चों निककल गिआ नीर, नीवां हो के जिमीं वल ध्यान लगाईआ। ओस वेले हस्स के किहा कबीर, काअबिआं दा पैंडा देणा मुकाईआ। शरअ दी तोड़ जंजीर, शहनशाह लैणा मिलाईआ। मैं

तैनूं दस्सां तदबीर, सहज सहज समझाईआ। इस तों परे नहीं अखीर, आखर एहो धुर दा माहीआ। होवीं ना दिलगीर, आस निरास ना कोई बणाईआ। हथ्यों सुट्ठ के शमशीर, बण के उच्च दा पीर, आसण तुहाड़े उत्ते रखाईआ। जिस नूं समझे ना कोई अमीर गरीब, शाह सुलतान ना कोई दृढ़ाईआ। इस ने पिछले उत्ते फेर के लकीर, अगला लेखा देणा बणाईआ। एहदा साथी गहर गम्मीर, नर निरँकारा नजरी आईआ। जिस ने सुहाया इस दा सरीर, तत्त दिती वडयाईआ। तुहाड़ी बदल देवे जमीर, जामन हो के दया कमाईआ। उन्हां किहा या अमीन, तेरे हथ्य वडयाईआ। कबीर किहा मैं जुलाहिआं घर कमीन, कमलापत मिल के कामल मुशर्द विच्च समाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, धुर दा मालक वेरव रखाईआ।

कहार किहा की मालक चलिउँ आरव, आपणा आप छुपाईआ। ओस किहा मैं दस्सया साफ, सहज दिता जणाईआ। अन्त तुहाड़ा होणा साथ, एसे नाल वडयाईआ। रवेल वेरवणा पुररव अबिनाश, पतिपरमेश्वर बेपरवाहीआ। तुहाड़ा मेला होणा साख्यात, सति सतिवादी जोड़ जुड़ाईआ। प्रेम प्रीती बज्जे नात, नाता इक्को इक्क समझाईआ। हुण लेखा नहीं नाल कलम दवात, फेर शब्दां विच्च वडयाईआ। शहनशाही सम्मत विच्च तुहाड़े जन्म दी तुहानूं वी मिलणी दात, कर्म दी कामना पूर कराईआ। सो सुहञ्जणी आ गई रात, भिन्नड़ी खुशी वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहार सच सरनाईआ।

भिन्नड़ी रैण कहे मैं भागाँ भरी, सोहणी सुहञ्जणी नजरी आईआ। जिस विच्च गोबिन्द गुरमुखां उपर किरपा करी, शब्दी शब्द दिती वडयाईआ। सुलखणी होई घड़ी, पल पल दए गवाहीआ। जन भगतो तुहाड़ी प्रेम प्रीती सेवा बड़ी, बहुतयां तों बहुती नजरी आईआ। रविदास वाली पिछली बज्जी लड़ी, लड़ सककया ना कोई छुड़ाईआ। अगे आवण जावण तों साफ होया बरी, ब्रह्मा विष्ण शिव सीस निवाईआ। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जिन्हां उत्ते किरपा करी, किरपाल हो के कर्मां तों लिआ छुड़ाईआ। (१६ माघ श सं १ जरनैल सिंघ दे गृह)

नंदू तेरी दस्सां तकदीर, प्रेम प्यार नाल जणाईआ। जिस वेले गोबिन्द बणया सी उच्च दा पीर, आपणा आप बदलाईआ। तेरा रूप सी इक्क मलंगाँ वाला फ़कीर, जामा लीर लीर रखाईआ। तेरे कोल सी इक्क जंजीर, चौदां कड़ीआं वाली गंड पवाईआ। उस दे विच्च सी मुहम्मद दी तस्वीर, जो सत्त सत्त दे विच्च दिती लटकाईआ। तूं घत्त के आइउँ वहीर, आप आपणा पन्ध मुकाईआ। तेरे कासे विच्च सी रवीर, ढाई पा गिणाईआ। तेरी अंदरों बदल दिती जमीर, हुक्म इक्क सुणाईआ। तूं तककया मुहम्मद

ਨਾਲੋਂ ਚੰਗਾ ਏਹ ਪੀਰ, ਪੀਰਾਂ ਦਾ ਪੀਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਤੂਂ ਬੋਲ ਕੇ ਕਿਹਾ ਅਰਖੀਰ, ਆਜ਼ਜ਼ ਹੋ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਕੁਛ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਅਸੀਰ, ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਵਡਯਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਚੁਪ्प, ਫਕੀਰ ਦਾ ਅਂਦਰੋਂ ਵਗ ਗਿਆ ਨੀਰ, ਬਾਹਰੋਂ ਨੈਣਾਂ ਛਹਬਰ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੱਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਖੇਲ ਵਰਤਾਈਆ।

ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਕਿਹਾ ਗੋਬਿੰਦ, ਫਕੀਰ ਅਤਾਉਲਾ ਦਿਤਾ ਜਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਮੁਹਮਦ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਵਾਲੀ ਹਿੰਦ, ਸੂਰਬੀਰ ਜੋਧਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਮਿਖਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਾਤਾ ਗੁਣੀ ਗਹਿੰਦ, ਗਹਰ ਗਮੀਰ ਵਡੀ ਵਡਯਾਈਆ। ਭੇਸ ਬਦਲਿਆ ਕਾਰਨ ਇੰਜ, ਤੈਨੂੰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਸਚ ਫਕੀਰ ਬਣੈਣੇ ਆਪਣੀ ਬਿੰਦ, ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ। ਓਸ ਫਕੀਰ ਦੇ ਕੋਲ ਸੀ ਇਕ ਕਿੰਗ, ਜੇਹੜੀ ਸਜ਼ੇ ਹਤਥ ਦੀ ਪਹਲੀ ਤੁਂਗਲੀ ਨਾਲ ਦਿਤੀ ਵਜਾਈਆ। ਰਸ਼ੀ ਨਾਲੋਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਉਹ ਕਚੀ ਮਿਛੀ ਦਾ ਕਾਸਾ ਜਿਹਨੂੰ ਕਹਨਦੇ ਮਿਛੀ ਦੀ ਟਿੰਡ, ਅਗੇ ਦਿਤਾ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੇ ਤੂਂ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਨੂਰ ਇਲਾਹੀ ਧੁਰ ਦਾ ਗੋਬਿੰਦ, ਇਸ ਨੂੰ ਲੈਣਾ ਖਾਈਆ। ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕ ਟੁਕੜੀ ਬਧੀ ਸੀ ਹਿੰਗ, ਜੇਹੜੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵਕਰਵਰੀ ਰਹੀ ਜਣਾਈਆ। ਉਹ ਪੈਹਲੋਂ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰਕਰਵੀ ਸੀ ਤਿੰਨ ਦਿਨ, ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਦਿਤੀ ਸਮਝਾਈਆ। ਓਸ ਦੇ ਵਿਚਚ ਸੀ ਇਕ ਚਿੰਨ, ਜੋ ਚਨਦ ਸਤਾਰਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੱਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਇਕ ਵਰਵਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਅਂਦਰੋਂ ਕਿਹਾ ਸੁਣ ਅਤਾਉਲਾ, ਖ਼ਤੂਤ ਧੁਰ ਦਾ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਵੇਖ ਮੈਂ ਕਿਛੁ ਸੋਹਣਾ ਬਣਯਾਂ ਮੁਲਲਾ, ਮੌਲਵੀਆਂ ਵਾਲਾ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਓਸ ਫਕੀਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਲਾਹ ਕੇ ਕੁਲਲਾ, ਚਰਨਾਂ ਤੱਤੇ ਦਿਤਾ ਟਿਕਾਈਆ। ਤੂਂ ਵਾਕਧਾ ਪੀਰਾਂ ਦਾ ਪੀਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮੁਲਲਾ, ਮੁਲਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰਸਤੇ ਪਾਈਆ। ਚਹਵਾਂ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਚੁਕਕਣਾ ਵਾਂਗ ਫੁਲਲਾ, ਜੋ ਖਾਦਮ ਬੈਠੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਇਕ ਦਰਸ਼ਣ ਆਯਾ ਹੋਰ ਭੇਤ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚਚ ਉਹਲਾ, ਸ਼ਾਹ ਨਵਾਬ ਜਿਸ ਦੀ ਰਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਬੇਸ਼ਕ ਤੂਂ ਰਸਨਾ ਨਾਲ ਗਾਵੇਂ ਬਿਸਮਿਲਲਾ ਇਲਲਿਲਾ ਢੋਲਾ, ਲਾਇਲਾ ਰਸੂਲ ਧਿਆਨ ਜਣਾਈਆ। ਜੇ ਆਹ ਚੌਦਾਂ ਕਡੀਆਂ ਵਾਲਾ ਸੰਗਲ ਨਾ ਹੋਧਾ ਤੇਰੇ ਕੋਲਾ, ਓਨਾਂ ਚਿਰ ਤੈਨੂੰ ਪੀਰ ਮੁਸਲਿਮ ਕਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਅਂਦਰ ਦਿਤਾ ਝਕੋਲਾ, ਜਲਵਾ ਨੂਰ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਓਸ ਨੇ ਓਸ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਗਲ ਦੇ ਵਿਚਚੋਂ ਖੋਲ੍ਹਾ, ਗੋਬਿੰਦ ਗਲ ਦਿਤਾ ਪਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਕਿਹਾ ਤੂਂ ਹਰਿਜਨ ਮੌਲਾ, ਮੁਹਬਤ ਰੂਪ ਗੁਸਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕੁਛ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰ ਲੈ ਕੌਲਾ, ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਲੈ ਲਿਰਵਾਈਆ। ਫਕੀਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੇ ਕਦੀ ਮੁਡ ਕੇ ਆਵੇਂ ਉਪਰ ਧੌਲਾ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਵਰਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੱਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ।

ਫਕੀਰ ਕਿਹਾ ਏਹ ਜ਼ਿੰਜੀਰੀ ਵਿਚਚ ਤਸਵੀਰ ਮੁਹਮਦ ਪਾਕ ਰਸੂਲ, ਬਿਨ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੂਂ ਮੈਨੂੰ ਕੀਤਾ ਕਬੂਲ, ਮੈਂ ਦਰਸ਼ਣ ਆਪਣਾ ਅਸੂਲ, ਅਸਲੀਅਤ ਦਿਤੀ ਜਣਾਈਆ। ਅਗੇ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਹੋਰ ਰੂਲ, ਜਾਨਦਿਆਂ ਪੀਰਾਂ ਰਾਹ ਵਿਚਚ ਲੈਣ ਅਟਕਾਈਆ। ਉਹਨਾਂ ਪੁਛਣਾ ਤੈਥੋਂ ਕਲਮਾ ਏਹ ਮਾਅਕੂਲ, ਮੁਕਮਲ ਦੇਣਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਏਸ ਤਸਵੀਰ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਬਦਲ ਜਾਵੇ ਮਾਹੌਲ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਹੱਸੀ ਰਖੀ ਵਿਚਚ ਕਰਨ ਮਰਖੌਲ, ਕਿਧਰਾਂ ਉਚਚ ਦਾ ਪੀਰ ਆਯਾ ਫਕੀਰ, ਕਨਥਿਆਂ ਤੱਤੇ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੱਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਮੇਰੇ ਵਿਚਚ ਸਚ ਤੌਫੀਕ, ਤੈਨੂੰ ਦਿਆਂ ਸਮਯਾਈਆ। ਕੁਛ ਮਂਗ ਮੇਰੇ ਰਫੀਕ, ਧੁਰ ਦਾ ਦਾਨ ਦਿਆਂ ਵਰਤਾਈਆ। ਓਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੁਣ ਫਕੀਰ ਫੇਰ ਬਣਾਵੇਂ ਅੜੀਜ, ਧਨ ਦੌਲਤ ਦੀ ਲੋਡ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਾਈਆ। ਭਾਵੋਂ ਤਨ ਵਿਚਚ ਹੋਵੇ ਨਹੀਂ ਕਮੀਜ, ਕਮਰ ਬਨ ਕੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਜੇ ਮੈਂ ਮੁਲਲ ਜਾਵਾਂ ਤੇਰੀ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤਮੀਜ, ਤੂੰ ਰਹਮਤ ਕਰ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਲੈਣਾ ਮਨਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਰਕਰਵਾਂ ਤੇਰੀ ਜ਼ਰੂਰ ਤੱਡੀਕ, ਵੇਰਵਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੇਹੜੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਗਲ ਵਿਚਚ ਕੀਤੀ ਬਖ਼ਥੀਸ਼, ਆਪਣਾ ਹਾਰ ਤਨ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਮੇਰਾ ਦਿਤਾ ਬਣਾਈਆ। ਜੇਹੜਾ ਮੁਹਮਦ ਤੇਰੇ ਵਸ਼ਥਾ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਓਸ ਨੂੰ ਮਹਬੂਬ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਦਿਆਂ ਮਿਲਾਈਆ। ਉਹ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਥੋੜਾ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਢੰਡਾ ਇਕਕੋ ਗਿਆ ਜਣਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਆਪਣੇ ਹਤਥੀਂ ਸਚ ਕਰਾਂ ਤਸਦੀਕ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਆਪਣੀ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਮਰਨ ਤੋਂ ਪੈਹਲੋਂ ਮੇਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਵਸੀਅਤ, ਅਸਲੀਅਤ ਅਸਲ ਦਿਆਂ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਇਕ ਸੁਣ ਨਸੀਅਤ, ਸਚ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮਗਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਦਰਸੀ ਇਕ ਵਲਦੀਅਤ, ਪਿਤਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਦੁਨਿਆਂ ਦੀ ਬਦਲ ਦਿਤੀ ਜਮਹੂਰੀਅਤ, ਤੈਨੂੰ ਜਮਾਂ ਦੇ ਕੋਲਾਂ ਲਏ ਛੁਡਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਲੇਖੇ ਵਿਚਚ ਰਖਾਈਆ।

ਫਕੀਰ ਕਿਹਾ ਐ ਫਕਕਰ, ਲਾਸਾਨੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਮਾਰ ਕੇ ਆਯਾ ਚਕਕਰ, ਚਕਨਾ ਚੂਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਤੂੰ ਕੂੜੀ ਕ੍ਰਿਧਾ ਨਾਲ ਲਾ ਕੇ ਟਕਕਰ, ਸਤਿ ਸਚ ਰਿਹਾ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਫਕੀਰ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਪਢਧਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਅਕਰਵਰ, ਅਲਫ ਧੇ ਝੋਲੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਤੂੰ ਵੇਰਵ ਲੈ ਮੇਰੇ ਵਿਚਚ ਕੀ ਕਸਰ, ਜੋ ਕੋਈ ਕਸਰ ਰਹ ਗਈ ਅਗੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਦੰਡ ਕਰਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚਚ ਹੋਵੇ ਮੇਰਾ ਬਸਰ, ਬਿਸਤਰ ਆਤਮ ਸੇਜ ਤੂੰ ਸਜ਼ਜਣ ਲੈਣੀ ਹਣਡਾਈਆ। ਤੇਰੀ ਮੇਹਰ ਦਾ ਰਖਤਮ ਨਾ ਹੋ ਜਾਏ ਅਸਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਬੇਸ਼ਕ ਸਾਰੀ ਸੂਢਟੀ ਓਡਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸਾਰੀਏ ਕਸਰ, ਮੇਰੀ ਕਿਸਮਤ ਦੇਣੀ ਬਦਲਾਈਆ। ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਜਾਂਦਿਆਂ ਅਦ੍ਵਿਵਿਚਚ ਮੇਰਾ ਹੋਵੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹਸ਼ਰ, ਹਾਸਮ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਏਹ ਕੀ ਲਗਗਾ ਮੰਗਣ, ਜੋ ਮੰਗੇ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਦਿਆਂ ਪਾਈਆ। ਫਕੀਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਭਾਵੋਂ ਮੈਂ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਫਿਰਾਂ ਨੰਗਨ, ਸਿਰ ਓਡਨ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਦਾ ਮੇਰੀ ਅੰਨਤਰ ਆਤਮਾ ਲਗਗਾ ਰਹੇ ਸਗਨ, ਸੋਹਣਾ ਜੋਡ ਜੁਡਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਹਤਥੀਂ ਲਾਹ ਕੇ ਕਾਂਗਨ, ਓਸ ਦੇ ਹਤਥ ਦਿਤਾ ਫੜਾਈਆ। ਓਨ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਮੋਡ ਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਕੀਤੀ ਬਨਦਨ, ਏਹ ਮੇਰਾ ਵਿਚੋਲਾ ਲੈਣਾ ਬਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਇਕਕੋ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਯਾ ਮੰਗਣ, ਦੂਜੀ ਲੋਡ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਹੁਣ ਕਹਾਰੋ ਚੁਕਕ ਲਤ ਕਾਂਧਣ, ਮੋਫ਼ਧਾਂ ਉੱਤੇ ਉਠਾਈਆ। ਫਕੀਰ ਕਰ ਕੇ ਢਣਡੈਤ ਬਨਦਨ, ਰਖਾਲੀ ਟਿੰਡ ਲੈ ਕੇ ਮਜ਼ਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਸਭ ਦਾ ਰਿਹਾ ਸੁਕਾਈਆ।

ਨਂਦੂ ਏਹ ਲੇਖਾ ਪਿਛਲਾ ਅਗਲੀ ਬਣਤ, ਸਾਚੀ ਦਿਆਂ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਿਸ ਪਦਵੀ ਨੂੰ ਜਗਤ ਜਗਿਆਸੂ ਲਭਦੇ ਸੱਤ, ਰਖੋਜਣ ਥਾਉੰ ਥਾਈਆ। ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਗੌਂਦੇ ਸੱਤ, ਢੋਲੇ ਰਹੇ ਜਣਾਈਆ। ਪਰ ਏਸ ਤੜਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਧੁਰ ਦਾ ਕਜ਼ਤ, ਜੋ ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਓਸ ਦਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਦਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਅੰਤ, ਕੋਝੇ ਕਮਲਾਂ ਕਾਂਗਲਿਆਂ ਦੇਵੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ।

ਨੰਦੂ ਏਹ ਅਨਨਦ ਦਾ ਨਾਂ, ਅਨਨਦ ਰਿਹਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਚਨਦ ਦਾ ਚਨਦ, ਚਨਦ ਰਿਹਾ ਚਮਕਾਈਆ। ਬਨਦ ਦਾ ਬਨਦ, ਬਾਂਧਨ ਰਿਹਾ ਤੁੜਾਈਆ। ਗੱਢ ਦੀ ਗੱਢ, ਗੱਢ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪਵਾਈਆ। ਜੇ ਪਿਛੇ ਗੱਈ ਹੱਡ, ਅਗੇ ਦੇਵੇ ਕੋਈ ਨਾ ਦੱਡ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ। ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਰਹੀ ਭੁਕਖ ਨਾਂ, ਅਗੇ ਹੋਣਾ ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂਗ, ਸਚਰਖਣਡ ਦੇਵਾਂ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਏਹ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਕੋਲ ਵਕਖਰਾ ਢੰਗ, ਨਾਮ ਅਨਮੁਲਲੜਾ ਰੰਗ ਜਿਸ ਚਾਹੇ ਦੇਵੇ ਚਢਾਈਆ। ਏਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਰਮ ਹਿਆ ਨਾ ਸ਼ਰਮ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਾਂ ਨੂੰ ਲਾ ਕੇ ਅੰਗ, ਅੰਗ ਆਪਣੇ ਲਾਏ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਭ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਲੇਖਾ ਵੇਰਖੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ।

ਫਕਕਰ ਜਨਦਿਆਂ ਜਨਦਿਆਂ ਅਠਾਸੀ ਕਦਮ ਤੱਤੇ ਆ ਗੱਈ ਇਕਕ ਦਲੀਲ, ਪਿਛਾ ਭੌਂ ਕੇ ਧੂੜੀ ਮਸਤਕ ਲੜੀ ਲਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਦੂਰੋਂ ਵੇਰਖ ਕੇ ਬਸਤਰ ਨੀਲ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਵਿਚਚ ਰਖਾਕ ਦਿੱਤੀ ਰਮਾਈਆ। ਚਾਰ ਕੁਣਟ ਮਾਰ ਕੇ ਸਤ ਚਕਕਰ ਵੇਖਿਆ ਮੇਰਾ ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਇਕਕ ਵਕੀਲ, ਬੇਨਜੀਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ ਆਗਾਜ ਆ ਗੱਈ ਆ ਸੁਣ ਮੇਰਾ ਕਲਮਾ ਹਦੀਸ, ਹਜ਼ਰਤ ਹੋ ਕੇ ਦਿਆਂ ਸੁਣਾਈਆ। ਤਠ ਕੇ ਵੇਰਖ ਤੈਨੂੰ ਮਿਲਾ ਦਿਆਂ ਜਗਦੀਸ਼, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਛਤਾਂ ਝੁਲਲੇ ਸੀਸ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਓਸ ਫਕੀਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਕੀਟਾਂ ਦਾ ਕੀਟ, ਨੀਚਾਂ ਦਾ ਨੀਚ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਅਠਾਸੀ ਕਦਮ ਤੋਂ ਹਤਥ ਰਕਖਿਆ ਤੁਸ ਦੀ ਪੀਠ, ਅਚਾਨਕ ਧਕਕਾ ਦਿੱਤਾ ਲਗਾਈਆ। ਓਸ ਫਕੀਰ ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਅਕਰਖਾਂ ਲੜੀਆਂ ਮੀਟ, ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ ਹੀ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਆਪ ਕਰੁੰ ਉਡੀਕ, ਤੂੰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਸੌਣਾ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋ ਕੇ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਓਸ ਵੇਲੇ ਓਸ ਦੀ ਬਿਰਹੋਂ ਨਾਲ ਨਿਕਲ ਗੱਈ ਚੀਕ, ਚੀਕ ਚਿਹਾਡਾ ਦਿੱਤਾ ਪਾਈਆ। ਓਧਰਾਂ ਬੱਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਸਵਾਣੀ ਇਕ ਗੌਂਦੀ ਆਵੇ ਗੀਤ, ਮਟਕੀ ਸਿਰ ਦੇ ਤੱਤੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਉਹ ਕਹਨਦੀ ਆਵੇ ਜੇ ਕੋਈ ਇਕਕ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਮੇਰੀ ਇਕਕ ਨਾਲ ਲਾ ਦਿਉ ਪ੍ਰੀਤ, ਇਕਕੋ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕੋ ਮੈਂ ਤਹਦੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਓਸ ਫਕੀਰ ਨੇ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸਜ਼ੀ ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਕੇ ਲਿਆ ਘਸੀਟ, ਆ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਗੋਬਿੰਦ ਦਿਆਂ ਵਰਖਾਈਆ। ਝੜ੍ਹ ਉਹਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਬਦਲ ਗੱਈ ਨੀਤ, ਝੜ੍ਹ ਮਟਕੀ ਦਿੱਤੀ ਸੁਟਾਈਆ। ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਉਹਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਧਾ ਦੀ ਲੰਘ ਗਿਆ ਦਲੀਜ਼, ਘਰ ਬੈਠਿਆਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਓਸ ਸਵਾਣੀ ਨੇ ਅਕਰਖਾਂ ਮੀਟ ਕੇ ਅੰਦਰ ਲਾਈ ਨੀਝ, ਧਿਆਨ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਬਨਾਈਆ। ਅੰਦਰੋਂ ਕਿਸੇ ਸਚ ਕੀਤੀ ਓਸ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ, ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋ ਕੇ ਗਲਵਕੜੀ ਰਿਹਾ ਪਾਈਆ। ਓਸ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚਚ ਆ ਕੇ ਆਪਣੀ ਛਾਤੀ ਤਤੋਂ ਪਾਡ ਦਿੱਤੀ ਕਮੀਜ, ਲੋਕ ਲਜਧਾ ਪੜੇ ਹਟਾਈਆ। ਜੇ ਤੂੰ ਅੰਦਰ ਵੜਧਾ ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਰਾਂ ਦੇ ਤਮੀਜ਼, ਸਨਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਰੀझ, ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਮਟਕੀ ਤਠਾ ਕੇ ਭਜੀ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ੁਭ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਕਰਨੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਰਖਾਈਆ।

ਓਧਰਾਂ ਚਾਰ ਚੁਕ ਕੇ ਹੋਰ ਲੈ ਗਏ ਅਗੇ ਅਠਗਤੀ ਕਦਮ, ਓਥੇ ਕੰਧਾ ਰਹੈ ਬਦਲਾਈਆ। ਇਕਕ ਨੇ ਤਕਕ ਲਿਆ ਏਹਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚਚ ਪਦਮ, ਜੋ ਨੂਰ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਓਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਧਾ ਮਦਦਮ, ਯਾ ਅਲੀ ਕਹਕੇ ..... ਮਦਦ ਮਾਂਗੀ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਝਿਰਨਾਹਟ ਛਿਡਧਾ ਬਦਨ, ਥਰ ਥਰਾਹਟ ਗੱਈ ਆਈਆ। ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਲਗਦਾ ਕੰਬਣ, ਹਿਲਧਾ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਅੰਦਰੇ ਅੰਦਰੇ ਕੁਛ ਮਾਂਗ ਲਗਦਾ ਮਾਂਗਣ, ਆਪਣੀ ਝੋਲੀ ਭਾਹੀਆ। ਸਹਜ ਨਾਲ ਸਜ਼ੇ ਹਤਥ ਦੀ

ਉਂਗਲੀ ਲਾ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਧੂੜੀ ਮਸਤਕ ਲਾਯਾ ਸਿਜਨ, ਆਪਣੀ ਰਖੁਣੀ ਵਰਖਾਈਆ। ਧੂੜੀ ਲਗਦਿਆਂ ਤਹਨੂੰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਯਾ ਏਹ ਸਾਰਾਂ ਦਾ ਸਜ਼ਜਣ, ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮ ਸਿਰਖ ਈਸਾਈ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਡਾਈਆ। ਮਨ ਮਮਤਾ ਮੇਟ ਕੇ ਚਰਨ ਲਗਾ ਫਟੁਣ, ਚਲਦਿਆਂ ਚਲਦਿਆਂ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਉਤੇ ਪਿਆ ਲਗਾ ਹਸ਼ਸਣ, ਤਾਲੀ ਦਿਤੀ ਵਜਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਪਰਦੇ ਲਗਾ ਫਕਣ, ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਫੇਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਵਾਂ ਰਕਖਣ, ਆਪਣਾ ਸਾਂਗ ਬਣਾਈਆ। ਹਿਰਦੇ ਆਵਾਂ ਵਸ਼ਣ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਚਾਰਾਂ ਦਾ ਬਣਾ ਸਗਠਨ, ਘਰ ਇਕਕੋ ਦਿਆਂ ਵਡਧਾਈਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਰ ਪਹਨਾ ਕੇ ਬਸਤਰ, ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਨਾਮ ਅਗਮੀ ਘੋੜਾ ਦੇ ਕੇ ਸ਼ਸਤਰ, ਸ਼ਹਜ਼ਾਦੇ ਦਿਆਂ ਵਰਖਾਈਆ। ਏਹੋ ਮੇਰੀ ਬਖ਼ਿਆਸ, ਜਾਂਦੇ ਰਾਹੀਅਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ। ਪ੍ਰਿਤਪਾਲਕ ਬਣ ਕੇ ਕਰਾਂ ਰਕਸ਼ਾਸ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਨੂਰ ਨੁਰਾਨੀ ਦੇ ਕੇ ਦਰਸ, ਹਰਸ ਦਿਆਂ ਮਿਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਤਰਸਨ, ਤੁਹਾਛੇ ਅੰਦਰ ਦਿਆਂ ਵਹਾਈਆ। ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਤੁਹਾਛੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਕੇ ਆਪ ਬੰਤਨ, ਵਸਤ ਧੂਰ ਦੀ ਦਿਆਂ ਟਿਕਾਈਆ। ਸੁਰਤੀ ਕਰਕੇ ਸ਼ਬਦੀ ਮਰਦਨ, ਸਵਾਧਾਨ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਸਿਰ ਰਕਖ ਕੇ ਤੁਹਾਛੀ ਉਤੇ ਗੰਦਨ, ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਈਆ। ਕੀ ਹੋਧਾ ਜੇ ਅਰਜਨ ਨੂੰ ਕ੃਷ਣ ਨੇ ਗੀਤਾ ਨਿਕਕੀ ਜਹੀ ਸੁਣਾ ਦਿਤੀ ਮੇਟਣ ਲਈ ਹਰਖਨ, ਹਵਸ ਦਿਤੀ ਬੁਜ਼ਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਚੌਹਵਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਪੈਹਲੇ ਸ਼ਾਹਵਾਲੇ ਆਧਾ ਲਿਖਾਈਆ।

ਓਧਰਾਂ ਫਕੀਰ ਚਲਲਿਆ ਪੈਰ ਪੁਛੇ, ਹਤਥ ਅਕਰਵਾਂ ਉਤੇ ਰਖਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਕੇਹੜਾ ਅੰਦਰਾਂ ਲੁਛੇ, ਖਿਚਵੀ ਜਾਏ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਭਾਣਡੇ ਸੁਛੇ, ਤਹ ਨਚਵੀ ਟਪੀ ਕੁਢੀ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਵਾਰ ਕਹ ਦਿਤਾ ਮੇਰੇ ਅਗਲੇ ਪੈਂਡੇ ਮੁਕਕੇ, ਜੀਵਨ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਓਸ ਵੇਲੇ ਓਸ ਦੇ ਪਰਾਣ ਛੁਛੇ, ਗੋਬਿੰਦ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਓਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਓਸ ਫਕੀਰ ਪਿਚਛੇ ਜਾਂਦਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਆ ਗਿਆ ਗਿਟੇ ਗਿਟੇ, ਪੈਰ ਦਿਤੇ ਲੁਕਾਈਆ। ਥਲਲਾਂ ਵਡੇ ਚੁਭੇ ਨਿਕਕੇ ਨਿਕਕੇ, ਠੋਕਰ ਦਿਤੀ ਲਗਾਈਆ। ਓਧਰਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਸ਼ਬਦ ਸਰੂਪੀ ਪਰਵਾਨੇ ਲਿਖੇ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਾ ਬਤੀ ਦਨਦ ਦਿਤੇ ਸੁਣਾਈਆ। ਓਸ ਫਕੀਰ ਨੂੰ ਪੀੜ ਪੰਡ ਵਿਚ ਹਿਕੇ, ਸੀਨਾ ਲਿਆ ਦਵਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਠੋਕਰ ਮਾਰੀ ਪਿਚਛੇ, ਤਸਦਾ ਪਿਚਛਾ ਦਿਤਾ ਬਦਲਾਈਆ। ਫਿਰ ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਇਕਕੋ ਦਿਸੇ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ। ਤਹ ਜਲ ਵੁਜੂ ਵਾਲਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦਿਆਂ ਚਰਨਾਂ ਉਤੇ ਚੁਲੀਅਾਂ ਭਰ ਭਰ ਸੁਛੇ, ਲਬਾਂ ਨਾਲ ਚਵੁ ਚਵੁ ਆਪਣੀ ਰਖੁਣੀ ਮਨਾਈਆ। ਏਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਗੋਬਿੰਦ ਫੇਰ ਨਾ ਦਿਸੇ, ਚਾਰ ਕਹਾਰਾਂ ਦੇ ਕੰਧੀ ਚਢਿਆ ਭਜਯਾ ਜਾਏ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ। ਫਕੀਰ ਚਲਦਾ ਚਲਦਾ ਚੁਰਾਸੀ ਕਦਮਾਂ ਉਤੇ ਗੋਡੁਧਿਆ ਭਾਰ ਡਿਗੇ, ਅਗੇ ਹਤਥ ਲਏ ਟਿਕਾਈਆ। ਓਧਰਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਤੀਰ ਵਜ਼ ਗਏ ਸਿਧੇ, ਜੋ ਅਣਿਆਲੇ ਦਿਤੇ ਚਲਾਈਆ। ਦੌਂਹ ਹਤਥਾਂ ਦੇ ਪੈ ਗਏ ਗਿਧੇ, ਰਖੁਣੀ ਨਾਲ ਤਾਲੀ ਦਿਤੀ ਵਜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ।

ਓਧਰਾਂ ਕੁਹਾਰ ਕੁਛ ਲੈਣ ਲਗੇ ਸਾਹ, ਡੋਲੀ ਥਲਲੇ ਦਿਤੀ ਟਿਕਾਈਆ। ਓਦਰਾਂ ਫਕੀਰ ਬਹ ਗਿਆ ਉਤੇ ਘਾਹ, ਇਕ ਤਿਨਕਾ ਲਿਆ ਤੁਡਾਈਆ। ਓਦਰਾਂ ਚਲਣ ਲਗੀ ਹਵਾ, ਸੋਹਣੀ ਪਵਣ ਆਪਣੀ ਠੰਡ ਵਰਤਾਈਆ। ਓਧਰਾਂ ਵੇਰਖਣ ਆ ਗਿਆ ਖੁਦਾ, ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਜੋ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋ ਕੇ ਰਿਹਾ ਕਰਾਈਆ। ਆਵਾਜ਼ ਦਿਤੀ ਓ ਫਕੀਰ ਏਹ ਕਿਧੋਂ ਤਿਨਕਾ ਕੀਤਾ ਜੁਦਾ,

गंड उतों तोड़ाईआ। ओस वेले झट्ट गोबिन्द आण के बणया गवाह, हौली जेही दित्ता समझाईआ। फकीर तूं खुदा नूं कहो मैं तेरी भेटा रिहा करा, मैनूं लोड़ कोई ना राईआ। धन्न भाग जे तूं चल के मेरे घर गिँउ आ, घास फूस उत्ते डेरा लाईआ। जे प्रभू तूं एस घाह दे तिनके नूं लवें रखा, साडी भुकर्व दएं गवाईआ। पुरख अकाल ने किहा सुणा, सच सच दिआं समझाईआ। जिस वेले गोबिन्द दे नाल मुड़ के जावां आ, आपणा वेस वटाईआ। तेरा सुकका रखा के घाह, आपणा शुकर मनाईआ। तेरा लहणा देणा दिआं चुका, भार चुकक के आपणे कंध उठाईआ। किसे कारन पिछ्छे गोदी लिआ सी बहा, गलवकड़ी लई पाईआ। अग्गे सारे लेरवे दिते चुका, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आप हो सहाईआ।

ढोडा कहे मैं बण आया ढोआ, प्रभू दो जहान देणा वरताईआ। मैं तेरे जोगा होया, होका दे के दिआं सुणाईआ। मेरी सुगात दे दे त्रै लोआं, पुरीआं दे पहुंचाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नजर इकक उठाईआ।

ढोडा कहे मैं सुणन आया ढोला, आपणा वेस वटाईआ। वेरवण आया विचोला, भगवन बेपरवाहीआ। जिस सच दवारा खोला, गरीब निमाणयां दए वडयाईआ। वेरवो पर्दा रिहा कोई ना उहला, सीस आपणे रिहा टिकाईआ। सेवक हो के बणया गोला, चाकर शहनशाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साची करनी आप कमाईआ।

ढोडा कहे मैनूं कोई ना कहो बाजरा रोटी, बाजी सिर दे नाल लगाईआ। चढ़ के परम पुरख दी चोटी, आपणा आसण लिआ जमाईआ। जन भगतो तुहाड्हे अंदर रहे ना वासना खोटी, दुरमत मैल दिउ धुआईआ। जन्म कर्म दा रहे कोई ना रोगी, दुखड़े रिहा मिटाईआ। घर आ के धुर संजोगी, विछड़े रिहा जुड़ाईआ। धुर दा ठाकर बण के मौजी, मजलस भगतां नाल लगाईआ। गोबिन्द बण के पिछला खोजी, मित्र प्यारा लिआ उठाईआ। जिस दी खीर सी एसे जोगी, टिंड दिती टिकाईआ। उह फड़ के आपणी गोदी, दीन दयाल रिहा बहाईआ। बेशक एह मंजल बड़ी औरवी, जगत क्रिया हथ किसे ना आईआ। भावें ताअने देवण लोकी, झगढ़ा करे लुकाईआ। जन भगतां दा जीव जहान सारा दोरवी, अबिनाशी करता इकको दया कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नजर नाल तराईआ।

ढोडा कहे मैनूं कोई ना कहो टिककी, जो हथ्यां नाल पकाईआ। मैथों सुण लउ साची सिरवी, सिख्या धुर दी दिआं दृढ़ाईआ। नंदू कोल पिछले जन्म दी चिठ्ठी, जिसदा लेरवा रिहा चुकाईआ। ढोडा कहे मेरी मिन्नत के सारे इककी, इककी सोहणी पंगत बणाईआ। जिस दी धार गुरमुख लिरवी, उह देवणहार वडयाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहर नजर नाल तराईआ।

ਇਕਕੀ ਇਕਕੀ ਬੈਠ ਜਾਣਾ ਵਿਚਚ ਕਤਾਰ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਘੇਰਾ ਪਾਈਆ। ਪੱਧਾਂ ਵਰਤੌਣਾ ਨਾਲ ਪਾਰ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਇਕਕੀ ਮਿਨਟ ਦਾ ਏਹ ਵਿਹਾਰ, ਬਹੁਤੀ ਭੇਰ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਭੋਰਾ ਛੜ੍ਹ ਕੇ ਨਾ ਜਾਯੋ ਕੋਈ ਵਿਚਚ ਥਾਲ, ਹਤਥਾਂ ਉਤੇ ਦੇਣਾ ਫਡਾਈਆ। ਏਹੋ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਵਿਚਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆਂ ਪਾਰ, ਮੁਹਬਤ ਵਿਚਚੋਂ ਮੁਹਬਤ ਲੰਝ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਭਾਵੇਂ ਏਹ ਨਹੀਂ ਕਡਾਹ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਸਵਾਦ ਤਹਦੇ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗਾ ਆਈਆ। ਏਹ ਨੰਦੂ ਦੀ ਰਹ ਜਾਏ ਧਾਦ, ਸਰਦਾਰੀ ਬੁਣਯਾਦ ਆਬਾਦ ਖੇੜਾ ਦਾ ਵਰਵਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਦੇ ਹੋਵੇ ਸਾਥ, ਅਨਾਥਾਂ ਦਾ ਨਾਥ, ਦੀਨਾਂ ਦੀਨ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚੀ ਵਸਤ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਏ ਸੁਗਾਤ, ਏ ਭਰੀ ਰਹੇ ਪਰਾਤ, ਦੁਕਰਖ ਭੁਕਰਖ ਸਭ ਦੀ ਰਿਹਾ ਗਵਾਈਆ। (੧੦ ਚੇਤ ਸ਼ ਸਂ ੧ ਨੰਦੂ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਗ੃ਹ)

ਸ਼ਬਦ ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਮੇਰਾ ਭੇਵ ਪਾਏ ਕੋਈ ਨਾ ਪੋਥਾ, ਪੁਸ਼ਤਕ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਦੀਨ ਦਿਨ ਦਿਨ ਨਾਲ ਧੋਰਖਾ, ਪਰਦਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚੁਕਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਕੇ ਸੌਕਾ, ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਦਿਤਾ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਮਾਰਗ ਦੱਸਿ ਕੇ ਸੌਖਾ, ਰਾਹ ਇਕਕੋ ਦਿਤਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਯੁਗ ਚੌਥਾ, ਜੁਗਤੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚਚ ਛੁਪਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਹੁਕਮ ਵਰਤਣਾ ਬਹੁਤਾ, ਹਤਥੀਂ ਕਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਨਾ ਜਾਏ ਔਤਾ, ਸਚ ਸਚ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਹਰਿ ਖਾਲਕ ਹੋ ਕੇ ਖੌਤਾ, ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿਆ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਲੰਝ ਚਾਰ ਯੁਗ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਚੌਂਕਾ, ਵੇਦ ਮੰਤਰ ਪਢ਼ ਪਢ਼ ਕਰ ਸਫ਼ਾਈਆ। ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੈੜਾ ਓਸੇ ਧਾਮ ਪਹੁੰਚਾ, ਜਿਥੇ ਬ੍ਰਾਹਮ ਆਪਣਾ ਧਿਨ ਲਗਾਈਆ। ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਕਰ ਕੇ ਸੌਤਾ, ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਕੇ ਢੀਆ ਢੌਂਕਾ, ਢਾਲ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਚਲਾ ਕੇ ਨੌਕਾ, ਨੰਈਆ ਇਕਕੋ ਦਿਤੀ ਵਰਵਾਈਆ। ਪੱਤਾ ਲਾਹ ਕੇ ਧੁਰ ਦੇ ਸ਼ਾਹੋ ਕਾ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਖੇਲ ਵਰਖਾਏ ਅਗਮ ਅਥਾਹੋ ਕਾ, ਅਲਰਖ ਅਗੋਚਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਪਨਥ ਚੁਕਾਏ ਵਾਹੋ ਵਾਹੋ ਕਾ, ਵਾਹਵਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਝਾਗਢਾ ਵੇਰਵੇ ਥਲ ਅਸਾਹੋ ਕਾ, ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ। ਲਹਣਾ ਜਾਣੇ ਜਗਤ ਪਸਾਓ ਕਾ, ਪਸਰ ਪਸਾਰੀ ਪੱਤਾ ਲਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਹਣਾ ਇਕ ਸਲੋਕਾ, ਹਰਿ ਸੋਹਲਾ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਝਾਗਢਾ ਵੇਰਖਣਾ (ਚੌਦਾਂ) ਲੋਕਾ, ਪਰਲੋਕਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤਮ ਭਰੇ ਹੌਕਾ, ਹਾਏ ਤਫ ਦੁਹਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਖੇਲ ਹੋਣਾ ਇਕ ਦੋ ਕਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਅਗਮੀ ਲੋਅ ਕਾ, ਲੋਯਣ ਅਕਰਖ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਝਾਗਢਾ ਮੁਕਣਾ ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਗਰੋਹ ਕਾ, ਗਿਛਾ ਸਭ ਦਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਾਈਆ। ਕਿਸ ਬਿਧ ਲਹਣਾ ਪੂਰ ਕਰੇ ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਕਾ, ਮੁਹਬਤ ਇਕ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਯਾ ਆਪਣੇ ਧਾਮ ਨਗਰ, ਸਮੱਲ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੇਹਦੀ ਸਦ ਮਤਵਾਲੀ ਪਥਿਰ, ਯਕਸਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਮਨ ਨਾ ਪਾਵੇ ਗਦਰ, ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ਲਡਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਸਥਿਰ, ਸਦਕੇ ਵਾਰੀ ਘੋਲ ਘੁਮਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕੀਤਾ ਅਦਲ, ਇਨਸਾਫ ਦਿਤਾ ਜਣਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ ਆਯਾ ਬਦਲ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਵਿਚਚ ਗੋਬਿੰਦ ਹੋਵੇ ਕਦੇ ਨਾ ਕਤਲ, ਰਖਣਾ ਰਖ਼ਡਗ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਹਤਥ ਨਾ ਆਵੇ ਜਗਤ ਕੀਤਿਆਂ ਯਤਨ, ਯਥਾਰਥ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਛੁਪਾਈਆ। ਦਵਾਰੇ ਬਹ ਕੇ ਅਗਮੇ ਪਤਨ, ਬੈਠਾ ਰਖੇਲ ਖਿਲਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਆਯਾ ਦੱਸਣ, ਸਹਜ ਸਹਜ ਸੁਣਾਈਆ। ਅੰਦਰਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਅਕਰਣ, ਮੇਲਾ ਲਿਆ ਮਿਲਾਈਆ। ਦਵਾਰ ਜਣਾ ਕੇ ਵਤਨ, ਘਰ ਦਿਤਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਭਗਤ ਭਗਵਾਨ ਵਸਣ, ਤਨ ਮਨਦਰ ਦਿਤਾ ਸੁਹਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਬਚਨ, ਜੋ ਮਾਛੂਵਾੜੇ ਗਿਆ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਹਰਿਜਨ ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਰਖਣੇ ਆਪਣੇ ਰਤਨ, ਹੀਰੇ ਅਮੋਲਕ ਰਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਛੇ ਲਥਥਾ ਸਥਥਨ, ਸਤਥਰ ਧਾਰ ਹੰਢਾਈਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਥਨ, ਕਥਾ ਵਾਰਤਾ ਆਪ ਬਣਾਈਆ। ਸੂਣਟੀ ਆਯਾ ਮਥਣ, ਨਾਮ ਮਧਾਣਾ ਹਤਥ ਉਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਪੰਡ ਆਪ ਉਠਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਦੀ ਧਾਰ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਸੁਹਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਅਪਾਰ, ਅਪਰਮਪਰ ਦਿਤਾ ਬਣਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਰਖੇਲ ਨਿਧਾਰ, ਨੇਤਰ ਵੇਰਖਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਅਗਮ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਕੌਲ ਇਕਰਾਰ, ਮੁਲਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਮਾਝੇ ਵਿਚਕਾਰੋਂ ਨੌਂ ਵੇਰਖਣੇ ਲਾਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੀਸ ਲਾਲ ਰੰਗ ਬੰਧਾਈਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚਚ ਬਧਾ ਹੋਵੇ ਰੁਮਾਲ, ਪੀਲਾ ਰੰਗ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਹਤਥ ਵਿਚਚ ਹੋਵੇ ਇਕ ਇਕ ਦੁਸ਼ਾਲ, ਚਿਛੇ ਰੰਗ ਵਿਚਚ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਏਹ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਦਰ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਸਵਾਲ, ਸਵਾਲ ਪਿਛਲੇ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਬਲਕਾਰ, ਬਲਧਾਰੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਅਜੂਪ ਨਿਰੱਕਾਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪ ਸਮਝਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਗੂਹ ਅੰਦਰ ਦਵਾਰ, ਘਰ ਇਕਕੋ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਨੂਰ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਭਗਮਗਾਈਆ। ਮੈਂ ਓਸ ਦਾ ਦੁਲਾਰ, ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ। ਉਹ ਕਰੇ ਸਚ ਪਾਰ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਉਹ ਵੇਰਖੇ ਵੇਰਖਣਹਾਰ, ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਗਿਆ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਲੇਖਾ ਜਾਣ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਰਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਸਚ ਸਚ ਕਰਾਂ ਆਦਾਬ, ਸਚ ਸਚ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਲਹਣਾ ਧਾਰ ਆ ਗਿਆ ਢਾਬ, ਮਹਾਂ ਸਿੱਘ ਵਲ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਉਹ ਮੇਰਾ ਫੁਲ ਗੁਲਾਬ, ਮਹਕੇ ਥਾਊੰ ਥਾਈਆ। ਤਿਤੁ ਕੀਤਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹਿਸਾਬ, ਲੇਖਾ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਵਿਚਚ ਟਿਕਾਈਆ। ਬੇਨੜੀ ਵਿਚਚ ਕਿਹਾ ਮੈਨੂੰ ਰਕਖਣਾ ਧਾਰ, ਧਾਰਾਸ਼ਤ ਨਾ ਦੇਣੀ ਮੁਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਤ ਬਦਲੇ ਸਮਾਜ, ਸਮਗ੍ਰੀ ਆਪਣੀ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ। ਸਚ ਧਰਮ ਦਾ ਕਰੇ ਰਾਜ, ਰੰਗਿਤ ਚਾਰ

ਵਰਨ ਉਪਯਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਖੋਲਣੀ ਜਾਗ, ਨਿੰਦਰਾ ਦੇਣੀ ਮਿਟਾਈਆ। ਨੇਤ੍ਰ ਰੋਦਿਆਂ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਚੋਲੇ ਤੇ ਪੈ ਗਿਆ ਦਾਗ, ਮਹਾਂ ਸਿੱਘ ਨੇ ਰਸਨਾ ਨਾਲ ਚੁਮ੍ਮ ਕੇ ਆਪਣੀ ਰਖੂਣੀ ਬਣਾਈਆ। ਅਗਮ ਆਯਾ ਸ਼ਵਾਦ, ਸੁਰਖ ਸਾਗਰ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਫੇਰ ਖੇਲ ਵੇਖਦਾ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਦ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ। ਮਸਤਕ ਜ਼ਿੰਜੀਰੀ ਤਕਕੀ ਜਿਸ ਦੀ ਢਾਈ ਇੰਚ ਲੰਬਾਈ ਪਾਰ ਦਾ ਸਾਜਣ ਸਾਜ, ਮਹਾਂ ਸਿੱਘ ਨੇ ਹਤਥ ਦਿਤਾ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ।

ਮਹਾਂ ਸਿੱਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਮਸਤਕ ਜ਼ਿੰਜੀਰੀ ਚੁਮ੍ਮਾਂ, ਉਠ ਕੇ ਸੁਰਖ ਦਿਤਾ ਲਗਾਈਆ। ਮਾੜੇ ਦਾ ਲੇਖ ਪਾੜ ਦੇ ਮੇਰੇ ਲਾ ਦੇ ਜੁੰਮਾਂ, ਜਾਮਨ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਲਵਾਂ ਬਣਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਹਤਥ ਵਿਚਚ ਸੀ ਇਕ ਕੌਡਾ ਤੁੰਮਾਂ, ਮਾਲਵੇ ਦੀ ਰੇਤ ਦਾ ਗਵਾਹ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਉਧਰੋਂ ਨੀਲੇ ਹਲਾਯਾ ਸੁੰਬਾ, ਪੌੜ ਦਿਤਾ ਉਠਾਈਆ। ਉਧਰੋਂ ਇਕ ਭੁਲਲਾ ਹੋਧਾ ਆ ਗਿਆ ਦੁੰਬਾ, ਭਜ਼ਯਾ ਵਾਹੋ ਦਾਵੀਆ। ਉਧਰੋਂ ਉਸ ਥੇਹ ਉਤੇ ਬਬਰ ਪਿਆ ਸੀ ਭਜ਼ਯਾ ਕੁੰਭਾ, ਨੌਂ ਦਿਨ ਦਾ ਪੈਹਲੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਮਹਾਂ ਸਿੱਘ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਵੇਰਖ ਜ਼ਿੰਜੀਰੀ, ਸ਼ਾਰਅ ਜ਼ਿੰਜੀਰਾਂ ਰਹੀ ਕਟਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਮੇਲ ਹੋਧਾ ਤਕਦੀਰੀ, ਤਦਬੀਰ ਆਪਣੀ ਲਈ ਬਣਾਈਆ। ਮੈਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਤੂੰ ਸਿਰਖ ਮੇਰਾ ਵਜੀਰੀ, ਸਹਜ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਕੁਛ ਮਂਗ ਲੈ ਮੀਰੀ ਪੀਰੀ, ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਦਿਆਂ ਭਰਾਈਆ। ਮਹਾਂ ਸਿੱਘ ਨਕਕ ਨਾਲ ਕਢੁ ਕੇ ਲਕੀਰੀ, ਗਲ ਵਾਸਤਾ ਦਿਤਾ ਪਾਈਆ। ਨੇਤ੍ਰ ਵਹਾ ਕੇ ਨੀਰੀ, ਰੋ ਰੋ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਮਹਾਂ ਸਿੱਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮੇਰਾ ਇਕ ਹਾਡਾ, ਮਿੰਨਤ ਵਿਚਚ ਜਣਾਈਆ। ਕਿਧੋਂ ਨਹੀਂ ਅਜੇ ਲੇਖ ਪਾੜਾ, ਮਾੜੇ ਵਾਲਿਆਂ ਲੈ ਤਰਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਦੋਵੇਂ ਹਤਥ ਫੇਰੇ ਉਪਰ ਦਾੜਾ, ਫੇਰ ਛਾਤੀ ਉਤੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਫੇਰ ਹਤਥਾਂ ਉਤੇ ਚੁਕਕ ਕੇ ਸੁਰਖ ਚੁਮ੍ਮਿਆਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਲਾਡਾ, ਸੋਹਣਾ ਸੋਹਣਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਧਾਦ ਰਕਖ ਲਈ ਮਾੜੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਮਂਗਣਾ ਪੈਣਾ ਮੇਰਾ ਵਾੜਾ, ਦਰ ਮੇਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੌਲ ਕਰਦਾ ਵਿਚਚ ਉਜਾੜਾ, ਫੇਰ ਭਗਤ ਦਵਾਰਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਮਹਾਂ ਸਿੱਘ ਨੇ ਨੌਂ ਵਾਰ ਕੀਤੀ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰਾ, ਨਿਤੱ ਨਿਤੱ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਚਰਨ ਵਿਚਚ ਲਿਖਦਾ ਓਸ ਵੇਲੇ ਮਾੜੇ ਵਾਲੇ ਤੇਰੀ ਮਸਤਕ ਜ਼ਿੰਜੀਰੀ ਦਾ ਕਰਨ ਫੇਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰਾ, ਵਾਸਤਾ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਪਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਉਠ ਕੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਨਿਗਹ ਅਸਮਾਨ ਉਤੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਜੇ ਮੈਂ ਆਉਣਾ ਫੇਰ ਦੁਬਾਰਾ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ। ਸਚ ਦਸ਼ ਦੇ ਉਹ ਕੇਹੜਾ ਦਿਵਸ ਤੇ ਕੇਹੜਾ ਦਿਹਾੜਾ, ਕਵਣ ਵੇਲਾ ਵਜ੍ਝੇ ਵਧਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਿਹਾ ਗੋਬਿੰਦ ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਇਸ਼ਾਰੇ ਵਿਚਚ ਸਮਝਾਈਆ। ਸਮਝਾਈ ਪੰਜ ਤੇ ਛੱਡੀ ਪੋਹ ਤਿਉਹਾਰਾ, ਤੇਰਾ ਸੋਹਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਫੇਰ ਤੈਨੂੰ ਸਾਰੀ ਦੁਨਿਆਂ ਵਿਚਚ ਕਰਨਾ ਜਾਹਰਾ, ਏਹ ਮੇਰੇ ਹਤਥ ਵਡਧਾਈਆ। ਪੈਹਲਾ ਪਿਛਲਾ ਸਭ ਦਾ ਲਾਹੁਣਾ ਉਧਾਰਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ

ਅੰਤ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਅਵਤਾਰ, ਅਵਤਰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। (੨੫ ਅੱਸ਼੍ਵ ਸ਼ ਸਂ ੫ ਊਥਮ ਸਿੱਧ ਦੇ ਗੁਹ)

..... ਰਾਵੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਥੋੜਾ ਸੁਣਧਾ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਜੋਰਾਵਰ ਫਤਹ ਸਿੱਧ ਨੂੰ ਧਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਗੁਜਰੀ ਦਾਦੀ, ਮਰਤਕ ਚੁਮ੍ਮ ਕੇ ਪਿਛੁ ਥਾਪੀ ਦਿੱਤੀ ਲਗਾਈਆ। ਬਚਚਾਓ ਮੈਨੂੰ ਅੱਜ ਖੁਸ਼ੀ ਮੈਂ ਬਿਨਾ ਗੋਬਿੰਦ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕੀਤੀ ਸ਼ਾਦੀ, ਲਾੜੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਬਚਚਾਂ ਕਿਹਾ ਧਨ ਵਡਿਆਈ ਤੇਰੀ ਅੰਮਾਂ, ਅੰਮਡੀ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਬਦਲ ਦੇਣਾ ਸਮਾਂ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਉਸ ਨੇ ਮਾਰਗ ਲਾਉਣਾ ਨਵਾਂ, ਵਾਗ ਗੋਬਿੰਦ ਹਤਥ ਫਡਾਈਆ। ਕੀ ਭਰੋਸਾ ਜਗਤ ਵਾਲਿਆਂ ਦਮਾਂ, ਜੋ ਆਯਾ ਸੋ ਚਲ ਜਾਈਆ। ਧਨਭਾਗ ਜੇ ਧਰਮ ਦੀ ਰਖਾਤਰ ਸਾਡਾ ਲਗਗੇ ਚੰਮਾ, ਹੇਤੁ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਵਾਲਾ ਤੋਡ ਨਿਭਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਨਾ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾ ਕੋਈ ਗਮਾ, ਕਿਧੋਂ ਪ੍ਰਭ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਗਮ ਦੋਵੇਂ ਦਿੱਤੇ ਤਜਾਈਆ। ਫਿਰ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਕਖ ਕੇ ਉਤੇ ਕਨਾਂ, ਥੋੜੇ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਰਿਖਾਈਆ। ਗੁਰਸੇ ਵਿਚਚ ਆਣ ਕੇ ਕਿਹਾ ਵੇਰਵੀਂ ਕਿਤੇ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰੋਂ ਡੋਲ ਨਾ ਜਾਈ ਸਾਡਾ ਮਨਾ, ਮਨ ਕਲਪਣਾ ਵਿਚਚ ਹਲਕਾਈਆ। ਕਿਧੋਂਕਿ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਨੇ ਲਿਰਖ ਕੇ ਚੌਦਾਂ ਸੌ ਤੀਹ ਪੰਨਾ, ਨਾਨਕ ਮੋਹਰ ਦਿੱਤੀ ਲਗਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਆਯਾ ਇਕਕੋ ਕਨਾਾ, ਜਿਸ ਕਨ੍ਨੇ ਦੀ ਸਮੱਸ਼ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਦਾ ਤੋਡਨਾ ਬੰਨਾ, ਹਵਾ ਹਵੂਦ ਦੇਣੀ ਗਰਾਈਆ। ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਵਸਦੇ ਵੇਰਖ ਕੇ ਛਘਰ ਛਨਾ, ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਲੈਣੇ ਬਿਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ।

ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਕਹੇ ਰਾਵੀ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਰਾਜ ਨੇ ਪਹਲੀ ਲਾਈ ਇਵਾਂ, ਜੋਰਾਵਰ ਸਿੱਧ ਦੇ ਸਜ਼ੇ ਚਰਨ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਨਾਲ ਛੁਹਾਈਆ। ਫਤਹ ਸਿੱਧ ਨੇ ਸਹਜੇ ਪੁਛਿਆਂ ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਆ ਗੈਈ ਫਿਟ, ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਸਮਝਾਈਆ। ਓਸ ਹਤਥ ਵਿਚਚੋਂ ਫੜ ਕੇ ਚਿਛੁ, ਹਤਥ ਵਿਚਚ ਦਿੱਤੀ ਬਦਲਾਈਆ। ਹੁਣ ਦੋਵੇਂ ਅਡੋਲ ਹੋ ਕੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਜੋਤ ਵਿਚਚ ਜਾਈਏ ਟਿਕ, ਟਿਕਟਿਕੀ ਇਕਕੋ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਏਹ ਬਚਨ ਕਹ ਕੇ ਦੋਵੇਂ ਆਤਮਾ ਦੀ ਧਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚਚ ਗਏ ਲਿਟ, ਦੁਂਖ ਰੋਗ ਨਾ ਕੋਈ ਸਤਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਕਹੇ ਰਾਵੀ ਓਸ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਦੋਹਤਥੜ ਮਾਰ ਕੇ ਪੈਈ ਪਿਛੁ, ਮੇਂਢੀ ਖੋਹ ਕੇ ਦਿੱਤੀ ਦੁਹਾਈਆ। ਰਾਵੀ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਹਨੜਾਓਂ ਦੀ ਧਾਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਲੰਮੀ ਹੋ ਗੈਈ ਸਵਾ ਗਿਠ, ਪਾਣੀ ਬੁੰਦ ਬੁੰਦ ਟਪਕਾਈਆ। ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਤੂੰ ਆਪੇ ਲਈ ਨਜਿਛੁ, ਦੂਜੇ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤਰਾਈਆ। ਫਿਰ ਕਦਮਾਂ ਉਤੇ ਸਿਰ ਦਿੱਤਾ ਸਿਟ, ਨਿਰਮਾਣਤਾ ਵਿਚਚ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਧਾਰ ਆ ਗਿਆ ਕੁਛ ਅਰਜਨ ਚਿਛੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਗਿਆ ਲਿਰਖ, ਲਾਈਨਾਂ ਦੀ ਢਾਈ ਬਣਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਮਜ਼ਮੂਨ ਗੋਬਿੰਦ ਓਨਾਂ ਚਿਰ ਪਾਰੇ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ ਸਿਰਖ, ਜਿਨਾਂ ਚਿਰ ਆਪਣੇ ਬਚਚੇ ਨਾ ਭੇਟ ਕਰਾਈਆ। ਓਨਾਂ ਚਿਰ ਸੁਣਟੀ ਨਾ ਸਕੇ ਜਿਤ, ਜਿਨਾਂ ਚਿਰ ਮਾਧਾ ਮਮਤਾ ਸ਼ੌਹ

ਦਰਥਾ ਨਾ ਜਗਤ ਰੁਝਾਈਆ। ਰਾਵੀ ਕਿਹਾ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਰਕਖਾਂ ਸਿਕ, ਆਪਣੀ ਆਸ ਵਧਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਕਿਹਾ ਰਾਵੀ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਹੋਯਾ ਇਕ, ਜੋਤ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਫੇਰ ਤੈਨੂੰ ਆਵੇ ਦਿਸ, ਤੈਨੂੰ ਲਭਣ ਦੀ ਲੋਡ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣੀ ਅਕਖ ਖੁਲਾਈਆ।

ਰਾਵੀ ਕਹੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਨੀਂਹ ਆਈ ਉਤੇ ਛਾਤੀ, ਵਡੇ ਛੋਟੇ ਵਜੀ ਵਧਾਈਆ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਣ ਆਯਾ ਥਾਪੀ, ਪੁਸ਼ਤ ਪਨਾਹ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਦੂਲਿਆਂ ਦੁਲਾਰਧੀ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਲਾਡਧੀ ਤੁਹਾਛੇ ਪਿਚੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਫੇਰ ਉਧਾਰਨੇ ਕੋਟਨ ਪਾਪੀ, ਪਤਤ ਪੁਨੀਤ ਕਰਾਈਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਖਾਂ ਬੁਲਾਂ ਵਿਚਵ ਨਿਕਲੀ ਹਾਸੀ, ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀ ਉਪਯਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਸੁਨੇਹੁੜਾ ਦੇਣਾ ਜਾ ਕੇ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ, ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਬਿਘਤਾ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਅਰਜਨ ਕਿਹਾ ਬਚਵਾਂ ਇਧਰ ਵੇਰਖੋ ਜਿਥੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਚਰਨ ਛੁਹਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਆਪਣੀ ਧਾਟੀ, ਜੀਵਤ ਜੀ ਫੇਰਾ ਕਦੇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤ ਹੋਵੇ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਈ ਚਮਕਾਈਆ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਸਾਥੀ, ਸਜ਼ਜਣ ਹੋ ਕੇ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ। ਜਿਸ ਰਾਵੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਧੂੜ ਮਸਤਕ ਲਾਈ ਰਖਾਕੀ, ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ। ਉਸ ਦੀ ਜਾ ਕੇ ਲਾਹੇ ਉਦਾਸੀ, ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਗਵਾਈਆ। ਜੋਰਾਵਰ ਫਤਹ ਸਿੱਧ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸਾਡਾ ਲਹਣਾ ਅਜੇ ਫੇਰ ਕੁਛ ਬਾਕੀ, ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਅਸੀਂ ਹਿਸਾਬ ਲੰਝੇ ਸੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦੀ ਸਾਚੀ ਰਖੇਲ ਰਿਖਲਾਈਆ।

ਰਾਵੀ ਕਹੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਵਿਚਵ ਕਂਧ, ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇਣ ਸਜਾਈਆ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਵਾਰਨਾ ਆਪਣਾ ਬਨਦ ਬਨਦ, ਬਨਦਗੀ ਦਾ ਨੂਰੀ ਰਾਹ ਚਲਾਈਆ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣਾ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਛਨਦ, ਢੋਲਾ ਇਕ ਅਲਾਈਆ। ਅਸਾਂ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਰਖਾਤਰ ਭਗਤ ਦਵਾਰੇ ਦੀਆਂ ਨੀਂਹਾਂ ਵਿਚਵ ਆ ਕੇ ਲੈਣਾ ਅਨਨਦ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਪਾਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਿਚਵ ਭੇਟ ਕਰਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਕਿਹਾ ਸ਼ਾਬਾਸ਼, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਦਾ ਬਰਖ਼ਿੰਦ, ਬਖ਼ਿਆਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਦੁਲਾਰੇ ਨਂਦ, ਅਨਨਦਪੁਰ ਵਾਸੀ ਆਪਣਾ ਸੰਗ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਰਾਵੀ ਕਹੇ ਏਹ ਅਜ਼ਜ ਦੀ ਨਹੀਂ ਮੇਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਮੰਗ, ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਬਚ੍ਚੇ ਮੇਰੀ ਸ਼ਹਾਦਤ ਦੇਣ ਮੁਗਤਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖਧ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਾਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕਡੀ ਸਦਾ ਬਰਖ਼ਿੰਦ, ਬਖ਼ਾਣਹਾਰ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ।

